

Jamsai

凶獸情史

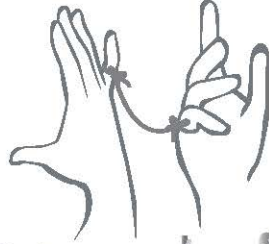
ตำนานรัก
อสูรร้าย

1

เอื้อหนอย 哦囍 ฝ้ายบ ติงติง เปา
伊吹五月 (Yi Chui Wu Yue) ภาพประกอบปก

ภาพปก
นางอสูร

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่คุณใจให้อีกผู้หนึ่ง

ปีศาจสาวน้อยร่างบอบบางขนาดนี้ เทาที่ยกกลับเห็นเป็นราชาปีศาจมาร่วงไปเสียได้ ทำให้เขานึกวาดหวังว่าจะได้เห็นนักรบกลับที่ทำให้เฝ้ามังกรทะเลบูรพาต้องหนีหัวซุกหัวซุน ร่างผอมบางชนิดที่ลมพัดก็แทบจะปลิวเช่นนี้ เขาขัดเบี่ยงเดียดก็หมดท่าแล้วกรรมงัดดีเจียงจงใจแม่กลืนอายุและแรงกดดันของอสูรร้ายบรรพกาลออกไปอย่างเต็มที่ เฝ้ารอให้ 'ราชาปีศาจมาร่วง' ที่ทำให้เขามืดหวังตอนนี้ร้องไห้โหยอ่อนวอนขอชีวิตขึ้นมา

ปีศาจสาวน้อยขมวดคิ้วอย่างทรมานตามที่คาด แต่มิใช่เพราะว่าตกใจกลัวหรือเจ็บปวดจากพลังกดดัน หากแต่เป็น...

'เหม็นจัง!'

รอยยิ้มลำพองใจและโหดเหี้ยมของดีเจียงค้างอยู่บนใบหน้า อึ้งตะลึงงันกับถ้อยคำสองพยางค์นั้น
ของนาง

มากกว่ารัก ตำนานรักอสูรร้าย 1

เอ้อเหมย เขียน ถิ่นถิว แปล

《凶獸情史》

Volume 01

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 峨嵋

Thai edition rights under license granted by 峨嵋

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd

Illustrations by 伊吹五月 (Yi Chui Wu Yue)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Ltd.

Thai edition arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2355-6

ภาพประกอบ 伊吹五月 (Yi Chui Wu Yue)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจมไส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จางานอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

มากกว่ารักครั้งนี้กลับมาพร้อมผลงานจากนักเขียนที่นักอ่านน่าจะคุ้นเคยกันดี นั่นก็คือ 'ท่านเอ๋อเหมย' ผู้ฝากผลงานแพนตาซีสุดล้ำอย่าง 'เงาเพลิงสะท้านปรูพี' ทั้งแปดเล่มไว้เมื่อไม่นานมานี้ ครั้งนี้มากกว่ารักจึงพา 'ตำนานรักอสูรร้าย' มาด้วยบรรยายภาคที่ตัวเอกในเรื่องไม่มีใครเป็นคนปกติเลยสักคนเดียวค่ะ ซึ่งแตกต่างจากเรื่องเงาเพลิงสะท้านปรูพี โดยพระเอกในเรื่องจะเป็นอสูรร้ายในตำนานของคนจีน เรื่องนี้มีความยาว 2 เล่มจบ ภายในสองเล่มนี้ประกอบไปด้วยสามเรื่องย่อย ได้แก่

1. บุปผาพิษโฉมสะคราญ
2. ปีศาจสาวยอดดวงใจ
3. กิ่งหลิวสยบมาร

ในเล่ม 1 นี้จะมีเรื่อง 'บุปผาพิษโฉมสะคราญ' และส่วนหนึ่งของเรื่อง 'ปีศาจสาวยอดดวงใจ'

สำหรับเรื่องแรกนั้นเป็นเรื่องของราชาอสูรเก้าอี้ ผู้ที่ฟื้นตัวขึ้นมาหลังสงครามครั้งใหญ่ เพื่อพบกับดอกไม้แก้วหัวแห่งเดียวดอกหนึ่ง นางจะเจริญเติบโตได้ก็ต่อเมื่อได้กินหินมูทหยวนที่อยู่ในกำของเธอ เขาจึงคิดที่จะเลี้ยงนางไว้แก่หงา ทว่ารูปลักษณ์อ่อนแอของนางจะไร้ซึ่งพิษภัยจริงหรือ

สำหรับเรื่องที่สองเป็นเรื่องของ 'ปีศาจสาวมารม่วง' ที่ไปพักพิงอยู่ในถ้ำราชาฮุ่นตุ้นจอมชกมก ทั้งยังเป็นจอมขี้เกียจ ปรานฮุ่นตุ้นของเขาสามารถรักษาอาการบาดเจ็บของนางกับอสูรในปกครองนางได้ ทว่าสภาพถ้ำและตัวชกมกของเขาคัดกับโรครักสะอาดของนางอย่างยิ่ง

ใครที่คิดถึงเงาเพลิงสะท้านปรูพี และอยากอ่านฉากรักหวานๆ ที่มีพระเอกเก๋เรียนๆ นางเอกกวนๆ นิยายต่อสู้อัปถ่ายพลังที่อ่านง่าย หนังสือที่อยู่ในมือท่านนี้มีครบทุกอย่างตามนั้น หากท่านผู้อ่านพร้อมแล้วเชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ซินซิน ร่างจริงเป็นดอกไม้้นิ้วหัวล้านร้าย ร่างกายมนุษย์ เป็นโคมละคราญ นิสัยเหมือนเด็ก ข่างพูดข่างเจรจา
- * เจี้ยนผาน ราชาอสูรเถาถู่ หนึ่งในสี่อสูรร้ายบรรพกาล อาศัยอยู่ใน ฟุ่่งร้างประจิม นิสัยอารมณ์ร้าย ปิศาจตนอื่นไม่หวาดกลัว ก็เกลียดชังเขา
- * ตี้เจียง ราชาฮุ่นตัน หนึ่งในสี่อสูรร้ายบรรพกาล อาศัยอยู่ใน หุบเขาฟังกู่ มีนิสัยขี้เกียจ ซกมกไม่ชอบดูแลตนเอง
- * เปี้ยนเซี่ยนเซี่ยน ราชาปีศาจมารม่วง ร่างจริงคือหอยมูกม่วง เป็น โคมละคราญ มีนิสัยรักสะอาด ทำอาหารอร่อย ชอบช่วยเหลืออสูรอ่อนแอตนอื่น
- * เซี่ยนเสวียน อสูรเทาเทีย หนึ่งในสี่อสูรร้ายบรรพกาล เป็นบุตร หนึ่งในเก้าเทพมังกรบรรพกาล สามีมองอี้โหวงโหว
- * อี้โหวงโหว ปิศาจกระต่าย ภรรยาของเซี่ยนเสวียน

7

พลังเข้มข้นเหลือเกิน!

ซินซินฟื้นขึ้นมาจากนิทราอันยาวนาน นางพยายามเปิดประสาทสัมผัส 'มองหา' บริเวณโดยรอบในขณะสติยังพราวเลือน ไม่นานก็พบที่มาของพลังนั้น... มันเป็นหินผลึกสีเขียวใสก้อนหนึ่ง พลังพิเศษอันเข้มข้นบริสุทธิ์ที่ส่งออกมาจาก หินงามวิจิตรก้อนนั้นนั่นเอง

ยามนี้หินก้อนนั้นถูกบีบแน่นอยู่ในกำมือของคนผู้หนึ่ง

แม้จะดูผิวเผินว่าเป็นมนุษย์ แต่ซินซินมองปราดเดียวก็รู้ว่า ความจริงแล้ว 'คน' ผู้นั้นเป็นปีศาจ ทั้งยังเป็นปีศาจที่ร้ายกาจมาก ๆ อีกด้วย

น่าเสียดายที่นางไม่ค่อยรู้อะไรเกี่ยวกับแดนอสูรมากนัก จึงไม่แน่ใจว่า ปีศาจตนนี้อยู่ในจำพวกไหน แต่มีสิ่งหนึ่งที่นางแน่ใจก็คือพลังกำลังของเธอ ไม่ได้หายไปท่านพญายมที่นางเคยเจอในยมโลกเลย

แต่ถึงเขาจะร้ายกาจเพียงใดนางก็ไม่กลัวหรอก!

ยังไม่ต้องพูดถึงว่าตอนนี้เขาได้รับบาดเจ็บสาหัสและนอนสลบไสล
ไม่รู้เรื่องรู้ราวอยู่ข้างๆ นางด้วย

ซินซินตัดสินใจได้ทันทีว่าต้องชิงลงมือตอนที่อีกฝ่ายกำลังอ่อนแอ
แต่ที่ว่านางเป็นดอกไม้ที่สุกแสนจะใจดี จะยอมช่วยชีวิตเขาสักคราก็ได้

หिनก้อนหนึ่งแลกกับชีวิตน้อยๆ ของเขา นี่เขาได้กำไรมากเลยนะ!
ถ้าตื่นขึ้นมาเมื่อไรเขาต้องขบขี้จันน้ำหน้าตาไหลเป็นแน่

ซินซินออกแรงดูดพลังเข้ามาสองที แล้วรวบรวมกำลังยึดกำบังใบ
ออกไปแะหिनก้อนนั้นออกจากมือเขาและลากมาบนพื้นใกล้ๆ ตน

ภายในเวลาสั้นๆ พลังที่แทรกอยู่ในหินผลึกสีเขียวใสก็ถูกนาง
ดูดเข้าไปจนหมดสิ้น รัศมีดวงามของก้อนหินอันตรธานไป ก่อนที่หिनจะ
แหลกสลายกลายเป็นผงสีเทา

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง กลิ่นหอมที่เปี่ยมไปด้วยพลังแห่งชีวิต
ก็กระจายออกมาจากตัวซินซิน แล้วล่องลอยอ้อยอิ่งหายเข้าไปในจุมูก
ของปีศาจ

สามวันหลังจากนั้นมือของปีศาจข้างที่เคยกำหिनเอาไว้ก็เริ่มขยับ
จากนั้นดวงตาก็เปิดปรือ

หินมู่หยวนของข้าชะ

เจียนผานขมวดคิ้วมองมือขวาที่ว่างเปล่า แล้วก็ต้องประหลาดใจ
เมื่อพบว่าบาดแผลบนตัวหายดีเกือบหมดแล้ว

"นี่ ไม่ต้องมองแล้ว ข้าช่วยเจ้าได้เองล่ะ รีบขบขี้บุญคุณของข้าชะสิ"

เสียงเจ็ดยแจ้วดังมาจากที่ไม่ไกลนัก เจ็ยผานสะดุ้งเล็กน้อย ก่อนจะ
เงยหน้ามองไปทางต้นเสียงทันที

ไม่เห็นมีอะไรนอกจากดอกไม้ป่าดอกหนึ่งที่ไม่ได้ดีไปกว่าดอกหญ้า
เท่าไรนัก

ดอกไม้มันนี่เป็นคนพูดหรือ!

จะเรียกมันว่าดอกไม้ก็ดูจะยกย่องเกินไปหน่อยด้วยซ้ำ ก้านดอก
ของมันผอมแห้งจนน่าสงสาร ใบสีเขียวซีดจางรับดอกตูมสีเขียวอมเขียว
ขนาดเท่าหัวแม่มือเอาไว้ ดูสภาพเหมือนขาดการบำรุงดูแลอย่างยิ่ง คาดว่า
คงจะร่วงโรยเสียก่อนจะถึงเวลาบาน

เจ็ยผานก็เคยพบเจอปีศาจบุปผาหรือปีศาจหญ้ามาบ้าง แต่
ไม่เคยเจอปีศาจที่หน้าตาแบบนี้มาก่อน เขานึกสงสัยขึ้นมาอย่างจริงจังว่า
คนที่พูดเมื่อครู่คือดอกไม้ดอกนี้จริงๆ นะหรือ

ซินซินอ่านความแคลงใจในสายตาของเจ็ยผานออก นางพยายาม
ยัด 'ตัว' อย่างเต็มที่แล้วกล่าว "ไม่ต้องมองไปไหน ข้าเองนี่ละ เจ้าโชคดีแค่ไหน
รู้ตัวหรือไม่ ถ้าไม่ได้เจอข้า เจ้าต้องแย่งนะ"

ปกติแล้วนิสัยของเจ็ยผานหากจะบรรยายด้วยคำว่า 'โหดเหี้ยม
ป่าเถื่อน' ยังถือว่าน้อยไปด้วยซ้ำ ถ้าไม่ใช่ว่าสถานการณ์ตรงหน้า
มันแปลกประหลาดจนเกินไป เขาคงบดขยี้ดอกไม้ที่อ้างตัวว่าเป็นผู้มีพระคุณ
อย่างไม่อภัยปากดอกนี่ให้ละคามือไปแล้ว

ซินซินเห็นเจ็ยผานจ้องตนเขม็งโดยไม่พูดอะไรก็รู้สึกไม่พอใจขึ้นมา
แค้นเสียใจใส่ว่า "มองอะไร ไม่เคยเห็นเทพบุปผาหรือไรกัน"

"เจ้าเนี่ยนะ?! สารรูปอย่างนี้เนี่ยนะเทพบุปผา?!" เจ็ยผานหัวเราะลั่น

อย่างยังไม่อยู่ หากเป็นปีศาจตนอื่นกล้ามาต่อปากต่อคำกับเขาขอตกๆ เช่นนี้
เขาคงตบคว่ำไปนานแล้ว แต่ดอกไม้ตรงหน้านี้ช่างแสนอ่อนแอจนเขา
ไม่มีอารมณ์จะยกมือขึ้นมาด้วยซ้ำ ตรงกันข้ามกลับรู้สึกที่น่าสงสารไม่น้อย

"ข้ามีฉายาอันยิ่งใหญ่ว่าดอกไม้มันถั่วหัลว* ผันร้าย เป็นเทพบุปผา
เจ้าเป็นปีศาจที่มีตาหามีแววไม!" ซินซินพุดอย่างโมโห

"ดอกไม้มันถั่วหัลว ผันร้าย? ไม่เห็นจะเคยได้ยิน คนที่ไม่มีตานะ
เจ้าต่างหาก ใครบอกกันว่าข้าเป็นปีศาจ" เจี้ยผานพุดอย่างดูถูก
พลางสูดลมหายใจพุดพิดโดยไม่รู้ตัว

ดอกไม้ดอกนี้หน้าตาดูจะจอกงอกร้อยยิ่งนัก แต่กลิ่นกลับหอมมาก
ทีเดียว เขาเพิ่งเคยได้กลิ่นที่ทำให้เขารู้สึกสบายเช่นนี้เป็นครั้งแรก รวากับว่า
แค่เพียงได้สูดดม ทั้งร่างกายและจิตใจก็สงบผ่อนคลายอย่างบอกไม่ถูก

"เจ้าไม่ใช่ปีศาจแล้วเป็นอะไร" ซินซินถามอย่างแปลกใจ นางเอง
รู้เรื่องราวเกี่ยวกับปีศาจน้อยมากจริงๆ พอคิดๆ ดูแล้วก็ยอมให้อภัยกับ
'ความไม่รู้' ของเจี้ยผานเช่นกัน

นางไม่รู้ตัวตนที่แท้จริงของเขา เช่นนั้นการที่เธอไม่รู้จักนาง
ผู้เป็น 'เทพบุปผา' ผู้โด่งดังในยมโลกก็ถือว่าเสมอกัน นางเป็นดอกไม้
ที่รู้จักต่อมตน ไม่รู้ก็แค่ถาม ดีกว่าแสรังทำเป็นรู้ทั้งๆ ที่ไม่รู้

"ข้าคือเถาถั่ว** หนึ่งในสี่อสูรร้ายบรรพกาล" เจี้ยผานตอบอย่างภาคภูมิใจ
แล้วจึงรอกเวลาให้ดอกไม้เฝ้าๆ ดอกนี้ตกลำใจจนขวัญหนีดีฝอย

"อสูรร้ายบรรพกาล? เจ้าก็ดูอายุไม่เยอะขนาดนั้นนี่ แล้วก็

* มันถั่วหัลว หรือต้นลำโพงม่วง เป็นพืชในวงศ์ Solanaceae ทุกส่วนของพืชชนิดนี้ไม่มีพิษในระดับอันตราย

** เถาถั่ว หนึ่งในสี่อสูรร้าย รูปร่างเหมือนพยัคฆ์และมีขนยาวแบบสุนัข หน้าตาคล้ายมนุษย์ ทำเหมือนพยัคฆ์
เขียวเหมือนหมาป่า หางยาวหนึ่งจั้งแปดข้อ เป็นใหญ่ทางฝั่งตะวันตก

"ไม่เห็นจะดูร้ายเลย..." ซินซินเอียงดอกตูมเล็กน้อย น้ำเสียงดูสงสัยใคร่รู้อย่างยิ่ง ไร้ซึ่งปฏิกิริยาหวาดกลัวแบบที่เจี้ยผานเฝ้ารอโดยสิ้นเชิง

เมื่อเทียบกับสัตว์ประหลาดน่าสะพรึงทั้งหลายที่นางเคยเห็นในยมโลกแล้ว นางไม่รู้สึกเลยว่าผู้ที่อยู่เบื้องหน้าจะดูร้ายตรงไหน

เจี้ยผานยื่นมือไปบีบกำนดอกอันอ่อนแอของซินซินแล้วพูดเสียงเย็นเยียบ "ข้าถอนรากถอนโคนเจ้าออกมาบดขยี้เป็นผุยผงได้โดยไม่ต้องออกแรงด้วยซ้ำ วิญญาณเจ้าจะแหลกสลายจนไม่มีโอกาสได้เกิดใหม่เลย"

"เจ้าสารเลว! ก็ลองดูสิ เจ้าไม่มีปัญญาบดขยี้ข้าให้ตายได้หรอก ถึงจะทำได้ เจ้าก็ต้องตายไปพร้อมกับข้า!" ซินซินพูดอย่างไม่ยี่หระ

นางอุตสาห์หวังดีช่วยชีวิตเถาคู่ตนนี้ไว้ คิดไม่ถึงว่าเขาจะไม่สำนึกบุญคุณ อีกทั้งยังตอบแทนด้วยการขู่ว่าจะฆ่านาง ช่างชั่วช้าได้จริงๆ!

เจี้ยผานเพิ่งเคยพบเคยเห็นปีศาจบุปผาที่ไม่เกรงกลัวต่อความตายเช่นนี้เป็นครั้งแรก หรือว่านางจะมีอะไรแปลกประหลาดพิสดารกว่าคนอื่นจริงๆ

เฮอะ! สารรูปแบบนี้ ขนาดจะฆ่าตัวตายยังทำไม่ได้ด้วยซ้ำ จะไปแปลกประหลาดอะไรได้!

เจี้ยผานลบความสงสัยในหัวทิ้งไปในชั่วพริบตา

ซินซินมองออกถึงความสงสัยของเขาจึงกรี๊ดเสียงหัวเราะเจ้าเล่ห์จนกำนดอกสั่นกระเพื่อม "เจ้าคิดว่าข้าหอมมากใช่หรือไม่เล่า"

ในเสียงหัวเราะอันอ่อนหวานนั้นแฝงด้วยความลำพองใจที่แผนการชั่วร้ายบรรลุผล ไร้ซึ่งความกลัว และยังดูสนุกสนานพอควร

เจียผานอยากหิ้วเอาระชิ่งขึ้นมาชอบกล ดอกไม้ดอกหนึ่งที่เป็นบอบบางเหลือทน กำลังคิดจะลองเชิงเขา นี่โลกมันกลับตาลปัตรไปแล้วจริงๆ หรือไร

"เลอะเทอะน่า นี่เจ้าจะบอกว่าการกลืนดอกไม้ไม้ของเจ้ามีพิษ ถ้าข้า กำจัดเจ้าแล้วไม่ได้กลืนอีกก็จะแพ้พิษจนตายหรือไรกัน" เขาไม่โกรธ แม้แต่น้อย เพียงแต่จู่ๆ ก็รู้สึกสนุกที่ได้เข้าเหยียดดอกไม้ดอกไม้ที่ไม่รู้จัก ที่ต่ำที่สูงขึ้นมา

ยกคำข่มขู่ที่ไร้เดียงสาเช่นนั้นมาใช้ต่อหน้าเขา มันช่างน่าขันสิ้นดี เขาไม่เคยเห็นดอกไม้ที่ไม่รู้เรื่องรูปร่างและน่าสนใจเช่นนี้มาก่อน ไม่รู้ว่าตอนนางกลายเป็นมนุษย์แล้วจะหน้าตาเป็นอย่างไร แต่ดูจากร่างจริงของนางที่อ่อนปวกเปียกแบบนี้แล้ว ก็เป็นไปได้มากกว่า นางอาจจะกลายเป็นไม่ได้เลยด้วยซ้ำ

ชินชินเห็นเขาไม่สะทกสะท้านกับคำขู่ของตนก็พูดเสียงแข็งว่า "จงวางยาพิษไปทำไม ข้าไม่ใช้วิธีการต่ำช้าแบบนั้นหรอก ถ้าข้าจะสังหารเจ้า ไม่จำเป็นต้องใช้พิษ!"

ปฏิกิริยาที่ตอบสนองต่อคำพูดของนางคือเสียงหัวเราะระลึนของเจียผาน ทว่าเขาก็หัดมือที่บีบร่างชินชินกลับมา

ดอกไม้พิษดอกนี้น่าสนใจทีเดียว ตั้งแต่เขาจำความได้ พวกปีศาจตัวน้อยทั้งหลายหากไม่กลัวเขาหัวหดก็เกลียดชังเขาเข้าไส้ ไม่เคยเจอใครเหมือนอย่างดอกไม้ดอกนี้เลย แม้จะรู้ตัวตนของเขาแล้ว ก็ยังกล้าอดดีข่มขู่เขาอยู่เช่นนี้

กลิ่นของดอกไม้พิษน้อยช่างหอมเ้ายวน เสียงก็ไพเราะจับใจ ถึงหน้าตาจะน่าเกลียดไปสักหน่อยแต่ก็ดูซู่ๆ ดี เอามาเลี้ยงไว้

เป็นเพื่อนข้างกายก็ไม่เสียหาย อย่างน้อยเวลาเบื่อกๆ ก็เอามาเล่นแก้เหงาได้
 "เอาล่ะ ข้ากลัวเจ้าแล้ว ข้าจะพาเจ้ากลับไปอยู่ที่ถ้ำของข้าแล้วกัน"
 เจ็ยผานเขี่ยใบของชินชินอย่างอ้อยอิ่งโดยไม่ปิดบังท่าทีที่ถูกดูแลตนเอง
 แม้แต่น้อย

ดอกไม้พิษน้อยนี้เติบโตอยู่ในป่าได้เหมือนดอกหญ้าทั่วไป คงจะ
 เลี้ยงไม่ยากเท่าไรหรือภรรยา

ที่ว่าไม่นานเจ็ยผานก็พบว่าความคิดของตนนั้นผิดมหันต์...

ดอกไม้พิษดอกนี้ไม่ใช่แค่เลี้ยงยาก แม้แต่ตัวมอดยักษ์ที่ดูแลยาก
 ที่สุดในโลกก็ยังเทียบไม่ได้!

ชินชินรู้ว่าเจ็ยผานดูถูกตน นางหัวเสียมาก แต่ก็ไม่อยากพิสูจน
 พลังที่แท้จริงของตนเองตอนนี้ อ้ออย่างนางอูตส์สำหรับเจอบีศาจที่มีพลังกำลัง
 และพลังวิเศษมากพอมาส่งถึงที่ทั้งที่ ถึงจะไม่ใช่ปีศาจรักดอกไม้
 ที่รู้จักชื่นชมนาง แต่หากทำให้เขาตกใจหนีไปหรือถึงขั้นหัวใจวาย กว่าจะ
 เจอตัวใหม่อีกครั้งก็ไม่รู้เมื่อไร

แล้วตัวใหม่ก็ไม่แน่ว่าจะดีเหมือนอย่างตัวนี้... ชินชินถอนหายใจ
 ตัดสินใจยอมถูไถไปก่อนก็ได้

เจ้าปีศาจบ้าตนนี้มันใจในตนเองเหลือเกิน ถึงกล้าเมินข้าซะได้
 หึๆ! เขาต้องไม่รู้แน่ว่าตนเองติดกับข้าไปเรียบร้อยแล้ว

กลิ่นหอมของนางไม่มีพิษก็จริง แต่มีผลในการล่อลวงจิตใจ
 อย่างรุนแรง เจ็ยผานฟื้นขึ้นมาได้ด้วยการสูดกลิ่นดอกไม้ของนาง
 ที่ผสมพลังชีวิตจำนวนมาก จึงได้รับผลกระทบจากนางไปโดยปริยาย
 ไม่มีทางที่เขาจะมุ่งร้ายต่อนางได้จริงๆ และยิ่งกว่านั้นก็ยังเคลื่อนไหว

ตามที่นางต้องการโดยไม่รู้ตัวด้วย

พลังในการล่อลวงจิตใจที่ว่ามันชักชวนอย่างมิดชิดจนไม่ว่าเจ็ยผาน จะขีระแวงสักแค่ไหนก็สัมผัสไม่ได้ ทั้งยังคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ตนทำ ล้วนมาจากการตัดสินใจของตนเอง

ตัวอย่างที่เห็นก็เช่นการที่เจ็ยผานผู้มีนิสัยโหดเหี้ยมปาเถื่อนมาตลอด กลับเห็นชินชื่อน่าสนใจขึ้นมา จนถึงขั้นมีแก๊ใจหยอกล้อเล่นกับนาง และ ตั้งใจจะพานางกลับไปเลี้ยงที่ถ้าของตนอีกต่างหาก

ตั้งแต่ชินชินมาถึงแดนอสูรก็ไม่เคยได้ออกไปจากผืนป่าแห่งนี้เลย ในเมื่อตัดสินใจว่าจะตามเจ็ยผานไปท่องเที่ยวโลกแห่งนั้นดูเสียหน่อย ตอนนั้นก็ต้องโยนความโกรธทั้งปวงทิ้งไปก่อน นางทำเสียงเล็กเสียงน้อย พุดอ่อนว่า "เจ้าเก่งกาจขนาดนี้ ถ้าของเจ้าคงจะสวยงามมากทีเดียว เจ้าได้สุดตมกลิ่นของข้าทุกวันก็มีประโยชน์นะ ว่าแต่เจ้ายังมีหินสีเขียววิบวับ แบบนั้นอีกหรือไม่ละ"

เจ็ยผานหรีตาลง ในที่สุดเขาก็สังเกตเห็นเศษผงสีเทาของหนึ่ง ที่แตกต่างกับสีดินโดยสิ้นเชิงอยู่ข้างตัวชินชิน

ชินชินกลัวว่าเขายังไม่เข้าใจจึงเอ่ยเตือนความจำ "ก็หินก้อนนั้น ที่เจ้าเคยกำอยู่ในมืออย่างไรเล่า"

"นั่นคือหินมูหยวน เจ้าเอาหินมูหยวนของข้าไปไว้ที่ใด" เจ็ยผาน ก็แปลกใจตนเองอยู่เหมือนกันว่าเหตุใดเขาถึงซักถามที่ชวนสมบัติจาก 'หวัชโมย' ที่เอาของของเขาไปได้อย่างใจเย็นเช่นนี้ ปกติแล้วนิสัยเขา ห่างไกลจากคำว่า 'ใจดี' ไปโข

อสูรเภาคู่ขึ้นชื่อเรื่องนิสัยฉุนเฉียวมูทะลุอยู่แล้ว เจ็ยผานเป็นคนดีอัน

และไม่เคยคิดจะควบคุมนิสัยของตนเอง ที่เขาได้รับบาดเจ็บคราวนี้ ก็เพราะไปทำหายสุนัข* กับฉยงจี** สองคู่ปรับที่เป็นอสุรร้ายบรรพกาล ในคราวเดียวกัน ผลสุดท้ายก็ถูกเผ่าพยัคฆ์ชาวลอบทำร้ายในตอนที่กำลังอ่อนแรงเข้าจนได้

หากเป็นปีศาจคนอื่น เมื่อเผชิญหน้ากับนักรบที่มีมือทัดเทียมกับตน สองคนพร้อมกันก็มักจะทำตัวสำรวมเอาไว้ มิใช่แสดงนิสัยที่แท้จริงออกมา โดยไม่ฟังอิริยาอัธมใดๆ ทั้งสิ้น

แต่กับดอกไม้พิษน้อยดอกนี้ เจี้ยผานพบว่าอารมณ์ร้อนผ่าว ที่สะกิดนิดเดียวก็ระเบิดของเขาดูเหมือนจะอันตรายหายไปสิ้น

เขามิได้ระแคะระคายเลยสักนิดว่าเป็นลูกไม้ที่ชินชินวางเอาไว้ เขาคิดว่าอาจเป็นเพราะดอกไม้พิษน้อยดอกนี้อ่อนแอเกินไป จนแม้แต่เขาก็รู้สึกว่าการไปถึงสถานความกับนางหรือลงมือกำจัดนางเป็นเรื่องน่าขายหน้า อย่างหนึ่ง

การกำจัดเขียนหรือปีศาจร้ายอื่นๆ อาจแสดงถึงพลังกำลังที่แข็งแกร่งของเขา แต่การกำจัดปีศาจบุปผาตัวกระจ้อยร่อยที่อ่อนปวกเปียก จนแทบหมดลมไปได้เองมันจะมีความหมายอันใดกัน

ชินชินไม่เกรงกลัวเจี้ยผานอยู่แล้ว จึงไม่คิดจะปิดบังว่าหินมูหยวน อยู่ที่ใด นางโบกก้านบอบบางขึ้นไปที่เศษผงกอนนั้นอย่างไม่ใส่ใจนัก "ข้าดูดพลังวิเศษของมันเป็นมาหมดแล้ว แล้วก็เปลี่ยนเป็นพลังชีวิตมารักษา แผลของเจ้า ไม่อย่างนั้นเจ้าคิดว่าทำไมแผลของเจ้าถึงหายเร็วแบบนั้น ได้ล่ะ"

* สุนัข หนึ่งในสี่อสุรร้าย ไม่มีหน้า รูปร่างคล้ายสุนัขตัวใหญ่ขนยาว มีขาหกขาและปีกสี่ปีก

** ฉยงจี หนึ่งในสี่อสุรร้าย รูปร่างคล้ายพยัคฆ์ มีเขายาวเหมือนวัว บนหลังมีปีกขนาคยัคฆ์หนึ่งคู่

เจี๊ยะผานถลึงตามองซินซิน ไม้รู้ว่าจะโกรธหรือขำดี
เอาเถอะ! อย่งไรชะหีนมู่หยวนก่อนนั้นเขาก็ตั้งใจเอามารักษาแผล
อยู่แล้ว ดูดพลังวิเศษหมดแล้วก็ช่างมัน หินผลึกชั้นยอดแบบนั้น
ไม่ใช่ของหายากอะไรนักสำหรับเขา

ทว่าดูไม้่ออกเลยว่าดอกไม้่พิษน้อยจะกินเก่งขนาดนี้ พลังชีวิต
ในหีนมู่หยวนเข้มข้นมาก รักษาอาการบาดเจ็บเท่านั้น้อย่างน้อยๆ ก็ใช้ได้
สี่ถึงห้าครั้ง นี่นางดูหมดในครั้งเดียวเชียวหรือ

เจี๊ยะผานลอบรู้สึกทึ่งในใจ

พอซินซินนึกขึ้นได้ว่าต่อไปต้องพึ่งพาเจี๊ยะผานให้ช่วยเลี้ยง
ก็เปลี่ยนท่าทีเป็นสนิทสนมขึ้น "เจ้าเก่งออกอย่างนี้ น่าจะมีหินแบบนั้น
อีกมากมายเลยใช่หรือไม่ว่ ให้ข้าสักก้อนสองก้อนได้หรือไม่ว่เล่า ยิ่งข้า
ดูดพลังมากเท่าไรก็ยิ่งหอมยิ่งดงามนะจะบอกให้"

"สารรูปแบบนี้จะดงามขึ้นสักแคไหนกันเชียว" เจี๊ยะผานไม่เชื่อ
แต่พึ่งน้ำเสียงออดอ้อนของดอกไม้่พิษน้อยแล้วเขาก็ไม่มีความคิดจะ
ปฏิเสธ หนำซ้ำยังหาข้ออ้างให้กับความใจกว้างลึกๆ ของตนเองด้วย
ดอกไม้่ที่น่าเกลียดยิ่งนัก ข้าเอาไปทั้งแบบนี้ก็ขายหน้ากันพอดี ก็แค่ว่
หินผลึกไม้่ก็่ก่อนเองน่ว!

และแล้วเจี๊ยะผานก็ล้วงหินผลึกชั้นยอดหลายก้อนออกมา โยนลงไป
บนพื้นตรงหน้าซินซินอย่างใจกว้าง

ซินซินกรีดร้องอย่างดีใจ ขยับก้านกอดหินผลึกเหล่านั้นไว้
แล้วดูดพลังวิเศษเข้าไปทั้งหมด

ฉับพลันนั้นกลิ่นหอมเ้ายวนนำพิศวงก็เข้มข้นขึ้นมา เจี๊ยะผาน

ประหลาดใจเมื่อเห็นว่าบาดแผลเล็กน้อยที่เหลืออยู่ของคุณค่อยๆ
สมานคืนสู่สภาพปกติอย่างรวดเร็วในทุกขณะที่หายใจ!

ในไม่ช้าหินผลึกตามหลากสีสันหลายก้อนก็ก้าวไปสู่สภาพเดียวกับ
หินหมู่หยวน ประกายแวววาวหม่นหมองลงและแหลกสลายกลายเป็น
เศษผงสีเทาในที่สุด ส่วนชินชินนั้นกลับดูสดชื่นรื่นเริงยิ่ง ใบที่เคยเป็น
สีอมเหลืองก็ค่อยๆ ปรากฏมันวาวสีเขียวสด ดอกตูมที่อมแฉ่งก็อวบอิมขึ้น
เล็กน้อย แม้ว่าดูๆ ไปยังเหมือนดอกไม้ที่ขาดการบำรุงรักษาอยู่ แต่
เมื่อเทียบกับสภาพที่พร้อมจะร่วงแหลมมีร่วงแหลเมื่อสักครู่นี้ก็ถือว่า
ดีขึ้นมากทีเดียว

จู่ๆ เจี้ยผานก็บังเกิดความคาดหวังขึ้นมา ถ้าหากให้ดอกไม้พิษน้อย
ดูดพลังวิเศษเข้าไปมากพอ ห้ายสูดแล้วนางจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร
จะงดงามขึ้นอย่างที่บอกจริงๆ หรือไม่

ผลจากการส่องลงของกลิ่นหอมทำให้เจี้ยผานไม่ได้ตระหนักเลยว่า
สภาพของชินชินในตอนนี้เป็นผลลัพธ์จากการดูดพลังของหินผลึกชั้นยอด
หลายก้อน หินผลึกเหล่านี้หากนำไปให้ปีศาจคนอื่นสกัดใช้ก็เพียงพอ
ให้พวกเขาเพิ่มพลังการบำเพ็ญตะบะไปได้หลายพันปี

แต่กับชินชินเพียงแค่นี้ทำให้นางกระปรีกระเป่าขึ้นมานิดหน่อย
เท่านั้นเอง...

"เจ้าเป็นอสูรร้ายบรรพกาล อยู่มาตั้งหลายปีก็น่าจะมีของสะสม
ไม่น้อยเลยสินะ มีของวิเศษที่สามารถทำเป็นที่บรรจุสิ่งมีชีวิตและ
หล่อเลี้ยงวิญญาณได้หรือไม่ ข้าอยากตามเจ้าไปที่ถ้ำจริงๆ แต่ถ้าไป
ทั้งๆ แบบนี้ข้าคงทนไม่ไหวแน่ๆ" ชินชินยังคงพยายามต่อ เอ่ยขอร้อง

อย่างน่าสงสาร

ถ้อยคำอดอ้ออ่อนอวเซาะของนางไร้ซึ่งกลเม็ดร้ายเล่มเกินและไม่ได้ไพเราะเพราะพริ้งขนาดนั้น แต่เจี้ยนก็ยังคงตกลงโดยไม่ต้องคิดพร้อมกับรู้สึกว่ถ้าคำขอแค่นี้เขายังทำไม่ได้ แล้วจะมีหน้าเรียกตนเองว่าเป็นอสูรร้ายบรรพกาลผู้ยิ่งใหญ่ที่ไม่มีสิ่งใดที่ทำได้อยู่อีกหรือ

และในไม่ช้าซินซินก็มีบ้านใหม่ชั่วคราว เจี้ยนเอาหยกเลี้ยงวิญญาณก้อนใหญ่มาเจาะให้เป็นทรงกระถางดอกไม้ จากนั้นก็ปล่อยพลังหล่อให้มันเป็นของวิเศษสำหรับเก็บรักษา

เศษหยกที่เจาะออกมาซินซินก็ไม่ปล่อยให้เสียเปล่า นางขอให้เจี้ยนรดพวกมันเป็นผงแล้วผสมกับผงที่บดจากหินผลึกและหินแร่ชนิดหลายก้อน เดิมน้ำแร่จากน้ำพุวิเศษเข้าไปทำเป็นดินเลี้ยงดอกไม้

จนกระทั่งเจี้ยนดื่มซินซินธลาบินออกจากปามุงหน้าไปยังถ้ำของตนได้ระยะทางหนึ่ง แล้วมีลมจากภูเขากะโหลกมาบาดผิวหน้า เขาจึงค่อยรู้สึกตัวว่าตนเสียของล้ำค่ามากมายมหาศาลไปกับดอกไม้พิษกระจะจกงอกง่อยดอกนี้ไปแล้ว

อย่างกับถูกมนตร์สะกด!

แต่อสูรร้ายบรรพกาลอย่างเขานะหรือจะถูกมนตร์สะกดได้?

ไม่ว่าปีศาจมารร้ายตนใดได้เห็นหน้าเขาต่างก็วิ่งหนีหัวซุกหัวซุนกันไปทั้งนั้น

เจี้ยนสะบัดหัวไล่ความคิด เหล่มองดอกไม้พิษน้อยที่ตนรักษาอยู่ในอ้อมอก เขาคงจะว่างมากเกินไปแล้ว ถึงได้เกิดความคิดจะเลี้ยงดอกไม้ขึ้นมา

อสูรร้ายบรรพกาลผู้ยิ่งใหญ่อย่างเขาจะเลี้ยงดอกไม้ธรรมดาฯ ไปเพื่ออะไร

ดอกไม้ที่กินเก่งขนาดนี้ ทั้งทั้งแดนอสูรมีแต่เขาคนเดียวที่เลี้ยงได้ จะว่าไปก็เหมือนเครื่องหมายแสดงฐานะอย่างหนึ่ง

ไม่ว่าความคิดนี้จะได้สาระและไร้เพียงสักแค่ไหน แต่ยามนี้ เจียผานกลับไม่รู้สึกรู้สาค่อต้านแม้แต่น้อย ซ้ำยังไม่คิดว่ามีอะไรผิดปกติ อีกด้วย

ถ้าของเจียผานอยู่ในหุบเขาแห่งหนึ่งในทุ่งร้างประจิมซึ่งล้อมรอบด้วย ภูเขาหิมะสูงตระหง่าน ทว่าภายในหุบเขากลับเขียวชอุ่มด้วยผืนป่า ทั้งยังมี ลำธารสายเล็กที่ใสกระจ่างงดงามยิ่ง

แค่เพียงแรกเห็นชินชินก็ชื่นชอบสถานที่แห่งนี้ทันที นางรู้สึกลำพองใจ กับตัวเล็กอ้วนชาวจลูดของตน...

ดีจริงๆ ที่ตามเจ้าสัตว์ประหลาดชื่อบ๊อแต่มีหินผล็กหลายก้อนตอนนี้มา ต่อไปบ้านของเขาก็คือบ้านของข้าล่ะ!

นางไม่เคยเห็นหิมะที่ขาวใสเปล่งประกายและลำธารที่สะอาดบริสุทธิ์ ถึงเพียงนี้มาก่อน ไม่ว่าจะเป็นนกน้อย ผีเสื้อ และฝูงผึ้งที่บินโฉบไปมา ปลาตัวน้อยที่แหวกว่ายในลำธาร หรือพืชน้ำหน้าตาประหลาดที่ส่ายไหว ล้วนทำให้นางตื่นตาตื่นใจเป็นอย่างยิ่ง

เจียผานมิได้รู้สึกรู้สาคอะไรต่อสิ่งเหล่านี้เลย ที่แปลกตาก็คือ ดอกไม้เืองอ่อนต่อโลกดอกนี้ต่างหาก แต่ก็ไม่แปลก ใครใช้ให้นางไปขึ้น อยู่ในซอกหลังแบบนั้นแล้ว เป็นธรรมดาที่นางจะไม่เคยพบเคยเห็น

โลกภายนอกเหล่านี้ก็ระมัด

เขาไม่รู้ตัวว่าตนเองรู้สึกผ่อนคลายลงเพราะท่าทางตื่นเต้นดีใจของดอกไม้ฝั่งดอกไม้จนถึงขั้นเก็บงำกลิ่นอายอำมหิตในตัว ทำให้สิ่งสารพัดประหลาดกล้ำออกมาเดินหากินบริเวณรอบๆ ถ้าของเขา

เกิดมาเป็นดอกไม้ที่ไม่มีขาเดินทำให้ชินชินเคลื่อนที่ลำบากอย่างยิ่ง แม้ว่าตอนนี้นางจะอยู่ในกระถาง สามารถใช้ก้านเกี่ยวกับวัตถุบริเวณใกล้ๆ แล้วลากกระถางเคลื่อนที่ไปมาได้ แต่ก็เปลืองแรงและช้ามาก ผู้ขอให้อสูรตนนี้ช่วยพานางไปง่ายกว่ามาก

เจียนไม่รู้ตัวเลยว่าตนเอง 'โดนพิษซึมลึก' หลงใหลไปกับกลิ่นหอมของชินชินมากขึ้นทุกวันๆ ด้วยการขอร้องอดอ่อนของนาง เขาก็มักจะพานางไปตากแดด ตากฝน ชมหิมะในหุบเขา บางครั้งหากอารมณ์ดีก็ยั้งสอนนางคัดอักษร อ่านหนังสือเป็นเพื่อนนาง เล่าเรื่องราวและตำนานในแดนอสูรหรือโลกมนุษย์ให้นางฟังด้วยความอดทนอันผิดวิสัยของเขา

สิ่งใดที่เขาเห็นว่าช่างแสนจะธรรมดาและไม่เคยใส่ใจมาก่อน กลับทำให้ชินชินตะลึงงันอย่างมาก เมื่อภายในถ้ำมีเสียงหัวเราะและกลิ่นหอมของดอกไม้พิษน้อยเพิ่มขึ้นมา ก็เหมือนว่ามีบางสิ่งบางอย่างเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

เจียนไม่ได้เป็นคนละเอียดถึงขั้นมานั่งวิเคราะห์ว่ามีอะไรเปลี่ยนแปลงไปกันแน่ เขาเพียงแต่รู้สึกว่ชินชินทำให้อารมณ์เขาดีมาก เขาจึงแทบไม่เคยปฏิเสธคำขอของนางเลย

และแม้ว่าจะปฏิเสธ แต่เดี๋ยวเสียงหวานๆ ที่ไร้เดียงสาและ

ใส่จริตเกินจริงนั้นก็ทำให้เขาเปลี่ยนความคิดอยู่ดี

ส่วนลึกในใจของเจี๋ยผานเฝ้ารอบางอย่างจากนางอยู่ตลอด ดอกไม้ที่มี 'พลังการกิน' มหาศาลจนน่าตกใจขนาดนี้คงไม่ใช่ธรรมดา เขาอยากเห็นเหลือเกินว่าตอนที่นางผลิยานจะเป็นอย่างไร

ถึงอย่างไรถ้าใช้หินผลึกหมด เดียวก็มีปีศาจอื่นๆ ในทุ่งร้างประจิม ที่สวามีภักดีต่อเขาเอามาให้อีก หากไม่พอจริงๆ จะไปแย่งชิงมาก็ยังได้ เรื่องนี้มีใช้ปัญหาสำหรับเจี๋ยผาน

สำหรับอสูรร้ายบรรพกาลที่มีอายุยาวนานพอๆ กับโลก เวลาร้อยปี ผ่านไปชั่วพริบตา สำหรับชินชินนั้นก็ไม่ต้อง พึ่งแต่ช่วงเวลาดังกล่าว ก็เพียงพอให้นางเที่ยวชมหุบเขาของเจี๋ยผานได้นับครั้งไม่ถ้วน ครั้นแล้ว นางจึงเริ่มแว่ววนให้เจี๋ยผานพานางออกไปเที่ยวเล่นข้างนอกบ้าง

"อยู่แต่ที่เดิมๆ ตลอด จะไปต่างอะไรกับไม้ผู่ ในป่าเล่า ถ้าไม่ออกไปข้างนอกอีกเดี๋ยวเห็ดจะขึ้นแล้วนะ!" ชินชินเร่งเสียงสูงเกินจริง พลังขยับก้าวรวดเร็วเป็นรูปร่างเห็ดขนาดใหญ่

เห็ดเป็น 'สิ่งมีชีวิตพิเศษ' ที่นางสังเกตเห็นตอนอยู่ในป่าเป็นเวลานาน ว่ากันว่าเห็ดที่สีสวยสดใสล้วนมีพิษ ชอบขึ้นในพงหญ้าและตามต้นไม้ต่างๆ เป็นที่สุด

ตอนนี้ชินชินอยู่บนระเบียงหน้าต่าง พยายามก่อกวนเจี๋ยผานที่กำลังตั้งใจจะนั่งสมาธิซึ่งนานๆ ทีจะทำ

หลังจากดูดพลังพิเศษจากหินผลึกและของล้ำค่าชนิดต่างๆ อย่างต่อเนื่องมาเป็นเวลาร้อยปี บัดนี้ชินชินไม่ได้มีสภาพอ่อนระหอยโรยแรง อย่างตอนที่เจอครั้งแรกอีกแล้ว

ก้านใบเขียวสดอ่อนอ่อนช้อยเปี่ยมพลังวิเศษเข้มเข้มตั้งแต่หัวจรดปลาย ดอกตูมที่โคยซุบผอมเท่าหัวแม่มือก็ขยายใหญ่เท่าถ้วยกินข้าว กลีบดอกบางใสและขาวเนียนห่อตัวกันเป็นชั้นๆ แข็งแรง ทอประกายเจ็ดสีพร่างพราว สะดุดตา

ซินซินในยามนี้มีคุณลักษณะของเทพบุปผาอย่างแท้จริง ไม่ว่าใครได้เห็นต่างก็ต้องชื่นชมในความงดงามอันล้ำเลิศ ทว่ายังคงไม่มีแว่วว่าจะบานเลยสักนิด

คำเปรียบเปรยแสนจอลေးและมีชีวิตชีวาของซินซินยั่วให้เจี๊ยะผานหัวเราะออกมาจนได้ เขาเชี้ยก้านดอกที่มาเกาะเกาะบนแขนออกไปอย่างไม่ใส่ใจแล้วพูดว่า "ถ้าเห็ดจะขึ้นก็ขึ้นบนตัวเจ้า โยเข้าต้องกังวล"

"เจ้าไม่เข้าใจหรือว่าข้าอยู่แต่ในถ้ำมันน่าเบื่อแค่ไหน! พาข้าออกไปเที่ยวหน่อยเถิดนะ" ซินซินเข้ามาบ้วนเบี่ยนอีกครั้งอย่างไม่ลดละ ดอกตูมสีขาวบริสุทธิ์ยื่นเข้ามาถูไถข้างแก้มเจี๊ยะผานอย่างอดอดอัน

กลิ่นหอมอ่อนๆ ที่ลอยเข้ามาในจมูก ตามด้วยเสียงหวานๆ ของซินซิน กลายเป็นของหวานเลียนแสนเย้ายวนปานน้ำผึ้ง เจี๊ยะผานพยักหน้าตอบว่า "ได้" โดยไม่ทันรู้ตัว

กลิ่นหอมของซินซินจะเปลี่ยนแปลงไปหลากหลายตามอารมณ์ของนาง หลายปีที่ผ่านมาเจี๊ยะผานเชื่อว่าจะไม่เคยแคลงใจสงสัยกับกลิ่นนี้ แต่เขาไม่รู้สิถึงเจตนาร้ายที่นางมีต่อเขาแต่อย่างใด และไม่เคยสังเกตเห็นว่ากลิ่นหอมนี้เป็นอันตรายกับตนตรงไหน จึงไม่ได้ใส่ใจอะไรมากนัก

แต่นั้นก็มีได้หมายความว่าเขาจะไม่มีแรงต่อต้านซินซินเลย

พอเขาเอะใจได้สติขึ้นมาก็พูดว่า "แต่เจ้าต้องผลิบานให้ข้าดูก่อน

"ไม่อย่างนั้นก็กลายร่างเป็นคนก่อนค่อยมาว่ากัน"

มีบุปผาเขียนมากมายที่ใช้เวลาพันปีหรือหมื่นปีถึงจะบานสักครั้งหนึ่ง แต่เจ็ยผานกลับมีสิ่งมหัศจรรย์ว่า...ซินซินน่าจะผลิบานได้ทุกเมื่อ ที่อยากทำ เพียงแต่นางไม่รู้จะทำไปทำไมเท่านั้น

"ข้าผลิบานไม่ได้..." ซินซินคอดกพลางเอ่ยพูดอย่างห่อเหี่ยว

ช่วงขณะนั้นเจ็ยผานก็นึกเห็นภาพน่ารักน่าเอ็นดูของหญิงสาวคนหนึ่ง ยามแบ่ปากบ่นอุบอิบ

"ดอกสุยเขียน* ไม่ผลิบานก็ยังพอทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ได้สินะ แต่กับเจ้า จะให้คิดอย่างไร เจ้าทำไม่ได้จริงๆ หรือว่าไม่อยากทำกันแน่" เจ็ยผาน ซักไซ้

หินผลึกชั้นดีและของล้ำค่าต่างๆ ที่เขาเสียไปกับซินซินหากไม่ถึงหมื่น ก็ต้องมีถึงแปดพันชิ้น ถ้าเอามาเร่งดอกพญาหงส์ห้าสีที่มีมูลค่าสูงที่สุดในแดนอสูร ก็เพียงพอให้มันผลิบานสักห้าพันครั้งแล้ว

แต่เจ้าดอกไม้พิชชดอกนี้กินทรัพย์สมบัติของเขาไปตั้งมากมาย ขนาดนั้น จะผลิดอกให้เขาปลัสักครั้งก็ไม่ได้

ซินซินนิ่งเสียไปนาน ในที่สุดก็พูดเสียงอ่อยว่า "ข้ากลายร่างเป็นคน ได้อยู่หรอก แต่ข้างดงามขนาดนั้น ถ้าเจ้าเกิดหลงรักข้าขึ้นมาจะอย่างไร"

น้ำเสียงของนางจริงจังและเศร้าหมองจนเจ็ยผานอยากหัวเราะ ก็หัวเราะไม่ออก

ไม่เคยเห็นใครหลงตนเองหนักขนาดนี้มาก่อนเลยให้ตาย!

มิน่าเล่านางถึงไม่เคยผลิบานมาจนถึงตอนนี้ ก็หน้าหนาเสียขนาดนี้

* ดอกสุยเขียน หมายถึงดอกแดฟโฟดิล

เมื่อเหล่าอสูรร้ายแห่งบรรพกาลพุกัดแต่การใช้กำลัง
ถึงคราวถูกทำร้ายให้หมอบราบอยู่แทบเท้าเหล่าปีศาจสาว!

บุปผาพิษโสมสะคราญ

‘ซินซิน’ ปีศาจบุปผาแห่งห้วงจอมเจ็ดยาว
กลายเป็นดอกไม้โปรดที่ ‘เจียพาน’ ราชาอสูรเทาจู๋คอยเลี้ยงดู
แต่ไม่รู้ว่าจะต้อง ‘ขุน’ นางอีกนานเท่าไร
กว่าที่นางจะมานสะพรั่งพอให้เขาเตะต้องได้สมใจ!

ปีศาจสาวยอดดวงใจ

‘ตี้เจียง’ ราชาอสูรอุ้งตีนจอมเกี้ยวคราน
พู่ที่รับดูแล ‘เป็ยเซียมเซียม’ ปีศาจหอยมุกมองอย่างไม่เต็มใจ
พื่อนางฟื้นขึ้นมาก็หาว่าเขามาก! เห็นแต่ที่นางทำอาหารอร่อย
นางจะ ‘ทำความสะอาดร่างกาย’ เขาอย่างไรก็เชิญ!

กึ่งหลิวสยบมาร

เมื่อ ‘ซือฮ้อ’ อสูรบรรพกาลดวงฉีได้รับบาดเจ็บ
จนต้องหนีมารักษาอาการยังแดนมนุษย์
ที่นั่นเขาพบ ‘หลิวซินซิน’ กึ่งหลิวในแดนพุทธ
ขอเพียงเขาได้กินนาง ร่างกายก็จะฟื้นฟูพลังคืนมาได้รวดเร็ว
กว่า... จากที่อยากกินนางลงท้องจนน้ำลายสอ
ไม่รู้เหตุใดจึงกลายเป็นอยาก ‘กิน’ อย่างอื่นแทนเสียได้เล่า!

Jamsai Customer Care

ดูเล่มนี้กับอ่านด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

พากก้ารัก

ISBN 978-616-06-2355-6

9 786160 623556

ตำนานรักอสูรร้าย 1+2
ราคาชุดละ 569 บาท